

Arrest

nr. 319 896 van 13 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 28 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2024 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 mei 2018 en op 9 juli 2018.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 11 april 2019 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 6 augustus 2019 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen de beslissing van 11 april 2019 wegens de intrekking ervan door het CGVS.

1.4. Nadat verzoeker opnieuw werd gehoord op het CGVS op 24 oktober 2019, nam de commissaris-generaal op 31 januari 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad.

1.5. Bij arrest nr. X van 8 september 2020 vernietigde de Raad de beslissing van 31 januari 2020 en werd de zaak teruggezonden naar het CGVS.

1.6. Nadat verzoeker opnieuw werd gehoord op het CGVS op 28 februari 2024, nam de commissaris-generaal op 28 maart 2024 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Toeareg te zijn van de stam Kel Ajjer, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op (...) 1989 in Tahala, Ghat-district, Fezzan-regio, woonde daar samen met uw vader M. en uw moeder A. A.. U kreeg enkel informeel thuisonderwijs, een soort van Koraneducatie, maar beschouwt uzelf niet als analfabeet. Uw familie en u hadden vee.

In mei 2011 werd u door het Libisch leger, onder controle van voormalig president Qaddafi, tegengehouden en gedwongen gerekruteerd in de context van de Arabische Lente in Libië. U kreeg vervolgens een snelle training van 2 maanden in het militair kamp van de stad Ghat. Vervolgens werd u rond juni-juli 2011 naar Misrata gestuurd, om tegen de "opposanten" te vechten. U behoorde toen tot de "Khamis Brigade", genoemd naar Khamis Qaddafi, de zoon van de president. Gedurende 2 maanden was u gevestigd in de kazerne van die brigade, dit was in de stad Misrata, maar niet in het stadscentrum. Tijdens die periode kwam u enkel uit de kazerne om de verschillende toegangen tot Misrata (vanuit Benghazi, Tripoli,...) te controleren en er de opposanten, gesteund door de NAVO, te bevechten. U deed dit tot ongeveer september 2011.

In september 2011 raakte u gewond toen u één van de toegangen bewaakte naar Misrata. U werd dan vervolgens in burgerkledij naar Zlitan gebracht, een stad niet zo ver van Misrata, waar u 2 weken verbleef in een ziekenhuis in het stadscentrum. In die periode controleerde Qaddafi de hele omgeving van Misrata en Zlitan, maar u werd in burgerkledij gebracht, voor het geval er vijanden waren in het ziekenhuis. Tijdens een toiletbezoek kon u uw bewakers in het ziekenhuis misleiden en wegvlugten. Door het ziekenhuis te ontvluchten deserteerde u de facto uit het leger. Van Zlitan lifte u naar Tripoli, waar u bij een verwant van uw vader besloot onder te duiken. U bleef ongeveer een maand in Tripoli alvorens in oktober 2011 via Ghat, Zuid-Libië, naar Djanet, Algerije, te vluchten. Omwille van uw desertie zou het leger op 5 februari 2012 uw vader vermoord hebben toen ze op zoek kwamen naar u.

U verbleef uiteindelijk tot 2017 in Algerije en gedurende deze periode zou u de hele tijd illegaal in het land verbleven hebben en ook als afwasser hebben gewerkt. In Djanet kwam u in maart 2017 ter ore dat er vanuit Zuwara, Libië, een boot zou vertrekken naar Italië. Via-via kon u vanop afstand een plaats op deze boot reserveren en een week vóór de voorziene vertrekdatum ging u naar Zuwara. Op 10 september 2017 verliet u Libië en reisde u met de boot vanuit Zuwara op illegale wijze naar Italië. Van daar reisde u vervolgens verder naar België, waar u uiteindelijk op 4 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 11 april 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing, waarna deze beslissing werd ingetrokken door het CGVS en uw beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen werd. U werd opnieuw uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud op 24 oktober 2019.

Op 31 januari 2020 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS op 8 september 2020 en uw dossier werd teruggezonden naar het CGVS. U werd opnieuw uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud op 28 februari 2024.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende documenten voorgelegd: een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw militaire kaart, en een attest van de Organisation de la Diaspora Touarègue en Europe (ODTE) over de situatie van de Toearegs in Libië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan dat u bij terugkeer vervolging vreest door uw desertie uit door Qaddafi gecontroleerde Libische Leger. Aan de ene kant omdat uw oud-collega's, waarvan velen zich bij Haftar aansloten, u zouden zien als een verrader. Aan de andere kant zullen "de opposanten" ten tijde van de Arabische Lente u willen doden omdat u lid was van het leger.

Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht. Het is namelijk niet geloofwaardig dat u überhaupt bij het leger heeft gezeten.

Zo kon u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog niet eens aangeven bij welke eenheid u zat (CGVS II, p. 12). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat er geen eenheid was (CGVS III, p. 8). Pas tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat bij de Khamis brigade gezeten zou hebben (CGVS IV, p. 9). Dit overtuigt uiteraard allerminst.

Vervolgens dient er te worden gewezen op uw wel bijzonder summiere verklaringen over uw militaire training in Ghat. U verklaarde dat u in mei 2011 gedwongen werd gerekruteerd en in Ghat een militaire opleiding van 2 maand volgde. U echter gevraagd over de militaire opleiding, blijft u zeer vaag. U gevraagd over die training, komt u niet verder dan: "We moesten elke ochtend vroeg opstaan, we moesten lopen. Ze hebben ons leren schieten, ons te verstoppen. Voilà, dat is wat ze ons leerden. Omdat het urgent was." en "Pompen, oefeningen. Springen op banden, op de doelwitten mikken. Voilà, ons verstoppen, hurken." U heeft het verder nog over wat u leerde over wapens, maar ook daar blijft u zeer vaag en kan u niet doorleeft en gedetailleerd hierover vertellen: "We leerden het wapen laden, de veiligheid aanzetten. We leren ook het wapen te sluiten, zodat er niet per ongeluk wordt geschoten. Dat is het voilà. Er zijn ook grote geweren, maar dat geeft men niet aan iedereen." U gevraagd of u verder nog andere opleidingen had, antwoordt u: "Dat is alles wat we deden. Ze lieten het ons doen en opnieuw doen, tot iedereen het kon. Soms waren mensen dik, en dan werden ze magerder door de oefeningen... ze vormden hen." (CGVS IV, p. 9).

Deze verklaringen overtuigen geenszins dat u een militaire training volgde. U komt namelijk niet verder dan de meest summiere informatie over een militaire training, ondanks dat u meermaals werd gevraagd meer uitleg te geven over de verschillende trainingen en opleidingen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich in voorgaande gehoren al beperkte tot bijzonder vage verklaringen over uw training. Toen stelde u dat u enkel leerde schieten (CGVS III, p. 7-8)

Op zich kan er verwacht worden dat, gezien de urgentie in de context van de opstanden gedurende de Arabische Lente, er geen volledige militaire opleiding werd gegeven. Echte, dat u niet meer doorleefd en in detail kan vertellen over de training die u gedurende toch wel een periode van 2 maanden volgde, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw claim dat u een militaire training gevolgd zou hebben. Er kan toch verwacht worden dat, indien u 2 maanden training volgt meer hierover kan vertellen dan dat u moest lopen, springen en pompen, dat u leerde hoe u te verstoppen, en leerde een wapen te laden en richten. Dat u dan niet verder komt dan de meest summiere informatie, is dan ook niet overtuigend

Na uw training zou u naar het front in Misrata gestuurd zijn. Ook nu weer overtuigen uw verklaringen allerminst en stemmen ze bovendien niet overeen met de beschikbare informatie.

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wist u niet waar uw militair kamp in Misrata gelegen was, wist u niet in welke wijken van Misrata u diende te vechten en bleek u niet op de hoogte te zijn welke wijken er in Misrata bestonden (CGVS III 8-9). Evenmin kon u concreet aangeven tegen wie u daar moest vechten (CGVS II, p. 12) (CGVS III, p. 8-9).

Ook tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud kon u allerminst overtuigen. U verklaarde dat u tussen juni en juli 2011 in Misrata aankwam en daar tot september 2011 gedwongen diende. U gevraagd over de locatie van het kamp waar u verbleef, verklaart u opnieuw hoogst vagelijk: "Het was in Misrata, maar niet in het midden van Misrata. Maar we waren wel in Misrata." U verder gevraagd of u vocht in de stad van Misrata, kwam u niet verder dan: "Niet in het centrum zelf, maar in de omgeving errond. Het hangt af van de toegangen, je had de ingang vanuit Tripoli en een andere van Benghazi. Het was altijd aan die toegangen. Het is van daar dat de opposanten binnen in Misrata probeerden te geraken.

U verklaarde voorst dat de controle van de stad toen nog steeds in handen was van Mu'ammar Qaddafi (CGVS IV, p. 10).

Echter, uit informatie over de situatie in Misrata in 2011 (Bell, A. en Witter, D., "The Libyan Revolution | Part 3 – Stalemate & Siege," Institute for the Study of War, October 2011, p. 25-30, via https://www.understandingwar.org/sites/default/files/Libya_Part3_0.pdf), waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het Qaddafi-regime een algemene terugtrekking uit het Misrata gebied afrondde rond 15 mei 2011: "The regime conducted a general withdrawal from the Misrata area that it completed around May 15, ending the three month siege." Zo is ook op de kaart van datzelfde document te zien hoe de rebellen/opposanten de hele regio rond Misrata controleerden tussen juni en augustus 2011, en zelfs richting Zlitan optrokken. Dat u dan verklaart dat u gewoon in Misrata gestationeerd was bij de "Khamis-brigade" van het Libische leger onder Qaddafi, is dan ook een ernstige tegenstrijdigheid op vlak van tijd. Uit het document is namelijk duidelijk dat, nog vóór u volgens uw verklaringen in Misrata aankwam, de overheidstroepen zich in werkelijkheid al hadden teruggetrokken uit de omgeving van Misrata.

Uw verklaringen tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud over de strijd tegen de opposanten stemmen evenmin overeen met de beschikbare informatie. U verklaart over de locatie waar u vocht: "[...] je had de 'ingang van Tripoli' en een andere van Benghazi. Het was altijd aan die ingangen. Het is van daar dat de opposanten binnen in Misrata probeerden te geraken." U verder gevraagd of het goed was begrepen dat u van buitenaf werd aangevallen, verklaart u: "Ja, we hielden hen tegen dat ze konden binnenkomen, vanuit Tripoli en Benghazi. Maar ze waren sterker dan ons, want ze werden gesteund door de NAVO." U vervolgens gevraagd of u soms van binnen Misrata werd aangevallen, verklaart u: "Misrata eigenlijk, op dat moment hebben we het goed gehouden. De opposanten zijn toen niet naar binnen gekomen in Misrata. Op dat moment was het nog Mu'amar Qaddafi die de stad hield." (CGVS, p. 10)

Opnieuw verwijzend naar het document van Institute for the Study of War, is het duidelijk dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de situatie van de stad Misrata in 2011. Ten eerste had de regering geen controle meer over Misrata. Het leger organiseerde daarom een blokkade rond de stad tot ongeveer 15 mei 2011, waarna de overheidstroepen zich terugtrokken uit de omgeving van Misrata. Ten tweede is het duidelijk uit het rapport dat de opposanten juist in Misrata begonnen en van binnenuit steeds verder oprukten richting Zlitan, met als gevolg dat de Khamis brigade zich moest terugtrekken en defensieve posities moest innemen tussen Dafniyah en Naimah (zie kaart p. 25) om Tripoli te beschermen. Dat u dan verklaart dat de dreiging van buitenaf richting Misrata kwam, terwijl het eigenlijk vanuit Misrata, richting Zlitan gebeurde, is dan ook een fundamentele tegenstrijdigheid: "The rebel breakout opened the possibility of an advance up the coast towards Tripoli. The loyalist forces pulled back to positions to the west and southwest of the city to block any rebel advances out of Misrata." (THE LIBYAN REVOLUTION | Part 3 – Stalemate & Siege, p. 28).

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen komt u niet verder dan: "[...] Soms is er propaganda, er wordt gezegd vandaag... de opposanten misschien controleerden een stuk en ze zeiden dan dat ze heel Misrata controleerde... maar dat betekent niet dat ze alles controleerden. Je moet het niet door elkaar halen. Ze hebben misschien een klein dorp ergens gepakt, en dat is het. Dan hebben ze misschien gezegd dat ze Misrata hebben genomen. Ik weet alleszins dat, voor zover ik weet, zodra ik daar was tot ik weg ben gegaan, de stad onder Qaddafi was. Het is mogelijk dat ze zeiden dat ze een klein stuk hadden genomen. Maar wij waren daar. Misschien zeiden ze dat ze een stuk hadden." (CGVS, p. 13). Dit volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie te weerleggen.

Ook uw verklaringen over de periode toen u in het ziekenhuis van Zlitan lag stemmen niet overeen met de beschikbare informatie. U verklaart dat u rond september 2011 gewond raakte en werd overgeplaatst naar een ziekenhuis in het stadscentrum van Zlitan. U verbleef daar 2 weken alvorens u deserteerde en wegluchtte. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht. U gevraagd wie de controle had over Zlitan toen u daar was, verklaart u: "Qaddafi toen controleerde alles van Misrata naar Zlitan." en "Ja, toen ik ben weggegaan, werden alle regio's gecontroleerd door Qaddafi." U gevraagd over de situatie in Zlitan tijdens uw verblijf, verklaart u: "In het ziekenhuis was er niets, geen gevechten ofzo. Er waren bewakers die alles in de gaten hielden." (CGVS, p. 12).

Echter, uit informatie over de situatie in Misrata in 2011 (Bell, A., Butts, S. en Witter, D., "The Libyan Revolution | Part 4 – The Tide Turns," Institute for the Study of War, november 2011, p. 19, via https://www.understandingwar.org/sites/default/files/Libya_Part4.pdf), waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat op 19 augustus 2011 in Zlitan al een bloederig gevecht plaatsvond tussen de overheidstroepen en de rebellen. De gevechten van 20 augustus 2011 hadden zelfs een terugtrekking van de overheidstroepen richting al-Khums (zie kaart in THE LIBYAN REVOLUTION | Part 3- Stalemate & Siege, p. 25) tot gevolg. Dat u dan niet alleen verklaart dat rond september 2011 het Qaddafi-leger in controle was van de stad (en regio), maar ook dat u geen verdere incidenten vermeldt met betrekking tot de opposanten/rebellen, is een bijkomende fundamentele tegenstrijdigheid: "On August 19, Misratan rebels fought a bloody street battle with loyalist forces in Zlitan and suffered 180 casualties. Rebels near Zlitan claimed that there were "heavy numbers of Gaddafi troops inside." Although combat

the following day forced a loyalist retreat from Zlitan, the city of al-Khums still stood between the Misratan rebels and Tripoli.” (The Libyan Revolution | Part 4 – The Tide Turns, p. 19).

U hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan: “Ik heb niet exact de 9de maand gezegd, maar het is ongeveer. Ik was geblesseerd ik ben daarna weggegaan. Het is mogelijk dat de dagen dat ik gewond was, dat ze het hebben genomen. Want wanneer ik in het ziekenhuis aankwam, waren we burgers, en geen militairen. Het is mogelijk dat mensen van kant zijn veranderd, naar de opposanten, en alles meepakten met hun. En vochten met hun. Want sowieso werden de mensen verplicht te vechten, dus ja. het is mogelijk dat ik gewond was toen dit gebeurde. U vertelde mij dat de 8ste maand de opposanten van Misrata naar Zlitan zijn gegaan. Het is mogelijk, maar toen was ik misschien verwond. Alleszins ik weet dat ik 9de maand was, maar het was ongeveer eh.” Deze verklaringen volstaan niet om de zware tegenstrijdigheid recht te zetten. Ongeacht dat u verklaart dat het “ongeveer” de 9de maand is dat u naar Zlitan werd gebracht, blijkt uit informatie dat de situatie al 10 dagen voor september al helemaal omgekeerd was in Zlitan. U verklaart dat u in de maand september ook nog eens 2 weken in Zlitan in het ziekenhuis was. In deze context kan er verwacht worden dat u zich ten minste bewust zou zijn van de kantelende situatie zoals ze beschreven wordt in het document van Institute for the Study of War. Dat u dan verklaart dat Qaddafi rond september 2011 volledig de regio’s van Zlitan en Misrata controleerde, terwijl het helemaal het omgekeerde was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas totaal.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde gedwongen rekrutering en dienst in het Libische leger onder Qaddafi. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw voorgehouden vrees voor vervolging omwille van uw dienst desertie. Evenmin kan er hierdoor geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw vader werd vermoord omwille van uw daden. Een gebeurtenis die u bovendien op geen enkele manier kunt staven.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b).

De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk. Uw geboorteakte betreft louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Elementen die in deze beslissing op zich niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft de uw militaire badge moet worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het slechts een kopie is, waar de authenticiteit op geen enkele manier van kan worden vastgesteld. Bovendien betreft het een kopie van een kaart waarover u eerder verklaarde dat u ze had weggegooid omdat u niet over documenten wilde beschikken uit angst voor problemen (CGVS II, p. 3, 4). Het document van de Toearegse diaspora is een algemeen document met verklaringen van de organisatie over de Toearegs die onder Qaddafi hebben gediend en over de culturele rechten van Toearegs in Libië. Bijgevolg heeft dit geen betrekking op u persoonlijk aangezien uw militaire dienst ongeloofwaardig wordt geacht en u op geen enkel moment concrete elementen aanhaalt die er op zouden kunnen wijzen dat u omwille van uw Toeareg-zijn nood zou hebben aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als

voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen

grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en wijst hij terloops op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij gaat nader in op de geloofwaardigheid van zijn relaas en de grieven van het CGVS alsook verder op de veiligheidssituatie in Libië.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Libië vervolging wegens zijn desertie uit het Qaddafi-leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat er reeds geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen bij het leger te hebben gezeten:

“Zo kon u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog niet eens aangeven bij welke eenheid u zat (CGVS II, p. 12). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat er geen eenheid was (CGVS III, p. 8). Pas tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat bij de Khamis brigade gezeten zou hebben (CGVS IV, p. 9). Dit overtuigt uiteraard allerminst.”

Verzoeker bekritiseert op dit punt de vraagstelling tijdens zijn gehoor en meent dat er een probleem was met het begrip van de vraag zoals ook reeds aangehaald in zijn verzoekschrift van 2020. Hij voert aan dat hij daarbij aangaf dat hij niet alles begreep wat de aanwezige tolk tegen hem zei, met name omdat zijn Arabisch anders was dan dat van verzoeker. Er moet volgens verzoeker hier ook aan toegevoegd worden dat er bijna vier jaar verstreken waren tussen het derde en vierde persoonlijk onderhoud op het CGVS en dat hij de gelegenheid had gehad om een vriend specifiek te vragen naar de naam van de brigade waartoe hij tijdens de gevechten had behoord. Verzoeker vindt het vreemd dat verweerder hem hiervoor bekritiseert terwijl hij geprezen had moeten worden voor de moeite die hij had gedaan om de naam van de brigade waartoe hij behoorde te achterhalen.

Waar verzoeker kritiek uit op zijn eerste gehoor en de tolk Arabisch aldaar, moet de Raad ten eerste aanstippen dat dat gehoor werd gestaakt en verzoeker daarna nog drie keer werd verhoord op het CGVS, dan met bijstand van een tolk Tamacheq. In de bestreden beslissing wordt geenszins verwezen naar dit eerste persoonlijk onderhoud, doch met verwijzing naar het tweede, derde en laatste persoonlijk onderhoud met reden vastgesteld dat verzoeker gebrekkige, inconsistente verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn eenheid. De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn tweede, derde en vierde (laatste) persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2; derde persoonlijk onderhoud, p. 3, 13; vierde persoonlijk onderhoud, p. 14) en werd hij daarenboven overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, waarop hij tijdens deze onderhouden werd gewezen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 1,3; derde persoonlijk onderhoud, p. 1-3; vierde persoonlijk onderhoud, p. 2, 14) de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, doch moet nog vastgesteld worden dat er geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van deze persoonlijke onderhouden. Hij kan zodoende thans middels zijn verzoekschrift geen andere inhoudelijke lezing geven aan de in het kader van voormelde gehoren gestelde vragen en zijn antwoorden hierop.

Daarnaast stipt de Raad aan dat evenmin het aangehaalde lange tijdsverloop het feit verschoont dat hij doorheen verschillende gehoren inconsistente verklaringen aflegde over een kernelement van zijn vluchtrelaas. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat die consistente, eenduidige verklaringen aflegt over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Dat verzoeker ondertussen de gelegenheid had gehad om een vriend specifiek te vragen naar de naam van de brigade waartoe hij tijdens de gevechten had behoord en hij voor deze moeite volgens hem dient geprezen te worden, kan geenszins afbreuk doen aan zijn initieel gebrekkige en weinig eenduidige verklaringen, te meer van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze reeds van bij aanvang van zijn procedure om internationale bescherming verwacht kan worden dat die ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zaken die de kern uitmaken van zijn vrees terwijl verzoeker geenszins aanvoert laat staan aantoon dat hij eerder niet bij machte was of verhinderd was deze informatie te achterhalen gedurende liefst vier jaar.

De commissaris-generaal vervolgt terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers militaire training:

“Vervolgens dient er te worden gewezen op uw wel bijzonder summiere verklaringen over uw militaire training in Ghat. U verklaarde dat u in mei 2011 gedwongen werd gerekruteerd en in Ghat een militaire

opleiding van 2 maand volgde. U echter gevraagd over de militaire opleiding, blijft u zeer vaag. U gevraagd over die training, komt u niet verder dan: "We moesten elke ochtend vroeg opstaan, we moesten lopen. Ze hebben ons leren schieten, ons te verstoppen. Voilà, dat is wat ze ons leerden. Omdat het urgent was." en "Pompen, oefeningen. Springen op banden, op de doelwitten mikken. Voilà, ons verstoppen, hurken." U heeft het verder nog over wat u leerde over wapens, maar ook daar blijft u zeer vaag en kan u niet doorleefd en gedetailleerd hierover vertellen: "We leerden het wapen laden, de veiligheid aanzetten. We leren ook het wapen te sluiten, zodat er niet per ongeluk wordt geschoten. Dat is het voilà. Er zijn ook grote geweren, maar dat geeft men niet aan iedereen." U gevraagd of u verder nog andere opleidingen had, antwoordt u: "Dat is alles wat we deden. Ze lieten het ons doen en opnieuw doen, tot iedereen het kon. Soms waren mensen dik, en dan werden ze magerder door de oefeningen... ze vormden hen." (CGVS IV, p. 9).

Deze verklaringen overtuigen geenszins dat u een militaire training volgde. U komt namelijk niet verder dan de meest summiere informatie over een militaire training, ondanks dat u meermaals werd gevraagd meer uitleg te geven over de verschillende trainingen en opleidingen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich in voorgaande gehoren al beperkte tot bijzonder vage verklaringen over uw training. Toen stelde u dat u enkel leerde schieten (CGVS III, p. 7-8)

Op zich kan er verwacht worden dat, gezien de urgentie in de context van de opstanden gedurende de Arabische Lente, er geen volledige militaire opleiding werd gegeven. Echte, dat u niet meer doorleefd en in detail kan vertellen over de training die u gedurende toch wel een periode van 2 maanden volgde, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw claim dat u een militaire training gevolgd zou hebben. Er kan toch verwacht worden dat, indien u 2 maanden training volgt meer hierover kan vertellen dan dat u moest lopen, springen en pompen, dat u leerde hoe u te verstoppen, en leerde een wapen te laden en richten. Dat u dan niet verder komt dan de meest summiere informatie, is dan ook niet overtuigend".

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verweerder geen rekening houdt met het feit dat verzoeker gedwongen werd gerekruteerd om te vechten, en dat de praktische opleiding in oorlogstijd zoals het geval was in 2011, zeer kort en zeer doelgericht was: verzoeker werd gewoon geleerd hoe hij een wapen moest gebruiken en hoe hij fysiek fit moest zijn voor de strijd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de context van de opstanden, doch met reden gewezen op verzoekers uiterst summiere en bijzonder vage verklaringen inzake zijn opleiding van toch wel twee maanden.

Door te volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die verweerders pertinente overwegingen kunnen ombuigen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat verweerder op subjectieve wijze te werk is gegaan, wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de stukken van het dossier en de door verzoeker geschetste context.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terdege overwogen dat verzoekers verklaringen dat hij na zijn training naar het front in Misrata zou gestuurd zijn allermintst weten te overtuigen en deze bovendien niet overeenstemmen met de beschikbare informatie:

"Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud wist u niet waar uw militair kamp in Misrata gelegen was, wist u niet in welke wijken van Misrata u diende te vechten en bleek u niet op de hoogte te zijn welke wijken er in Misrata bestonden (CGVS III 8-9). Evenmin kon u concreet aangeven tegen wie u daar moest vechten (CGVS II, p. 12) (CGVS III, p. 8-9).

Ook tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud kon u allermintst overtuigen. U verklaarde dat u tussen juni en juli 2011 in Misrata aankwam en daar tot september 2011 gedwongen diende. U gevraagd over de locatie van het kamp waar u verbleef, verklaart u opnieuw hoogst vagelijk: "Het was in Misrata, maar niet in het midden van Misrata. Maar we waren wel in Misrata." U verder gevraagd of u vocht in de stad van Misrata, kwam u niet verder dan: "Niet in het centrum zelf, maar in de omgeving errond. Het hangt af van de toegangen, je had de ingang vanuit Tripoli en een andere van Benghazi. Het was altijd aan die toegangen. Het is van daar dat de opposanten binnen in Misrata probeerden te geraken.

U verklaarde voorst dat de controle van de stad toen nog steeds in handen was van Mu'ammar Qaddafi (CGVS IV, p. 10).

Echter, uit informatie over de situatie in Misrata in 2011 (Bell, A. en Witter, D., "The Libyan Revolution | Part 3 – Stalemate & Siege," Institute for the Study of War, October 2011, p. 25-30, via https://www.understandingwar.org/sites/default/files/Libya_Part3_0.pdf), waarvan een kopie aan het

administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het Qaddafi-regime een algemene terugtrekking uit het Misrata gebied afrondde rond 15 mei 2011: "The regime conducted a general withdrawal from the Misrata area that it completed around May 15, ending the three month siege." Zo is ook op de kaart van datzelfde document te zien hoe de rebellen/opposanten de hele regio rond Misrata controleerden tussen juni en augustus 2011, en zelfs richting Zlitan optrokken. Dat u dan verklaart dat u gewoon in Misrata gestationeerd was bij de "Khamis-brigade" van het Libische leger onder Qaddafi, is dan ook een ernstige tegenstrijdigheid op vlak van tijd. Uit het document is namelijk duidelijk dat, nog vóór u volgens uw verklaringen in Misrata aankwam, de overheidstroepen zich in werkelijkheid al hadden teruggetrokken uit de omgeving van Misrata.

Uw verklaringen tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud over de strijd tegen de opposanten stemmen evenmin overeen met de beschikbare informatie. U verklaart over de locatie waar u vocht: "[...] je had de 'ingang van Tripoli' en een andere van Benghazi. Het was altijd aan die ingangen. Het is van daar dat de opposanten binnen in Misrata probeerden te geraken." U verder gevraagd of het goed was begrepen dat u van buitenaf werd aangevallen, verklaart u: "Ja, we hielden hen tegen dat ze konden binnenkomen, vanuit Tripoli en Benghazi. Maar ze waren sterker dan ons, want ze werden gesteund door de NAVO." U vervolgens gevraagd of u soms van binnen Misrata werd aangevallen, verklaart u: "Misrata eigenlijk, op dat moment hebben we het goed gehouden. De opposanten zijn toen niet naar binnen gekomen in Misrata. Op dat moment was het nog Mu'amar Qaddafi die de stad hield." (CGVS, p. 10)

Opnieuw verwijzend naar het document van Institute for the Study of War, is het duidelijk dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de situatie van de stad Misrata in 2011. Ten eerste had de regering geen controle meer over Misrata. Het leger organiseerde daarom een blokkade rond de stad tot ongeveer 15 mei 2011, waarna de overheidstroepen zich terugtrokken uit de omgeving van Misrata. Ten tweede is het duidelijk uit het rapport dat de opposanten juist in Misrata begonnen en van binnenuit steeds verder oprukten richting Zlitan, met als gevolg dat de Khamis brigade zich moest terugtrekken en defensieve posities moest innemen tussen Dafniyah en Naimah (zie kaart p. 25) om Tripoli te beschermen. Dat u dan verklaart dat de dreiging van buitenaf richting Misrata kwam, terwijl het eigenlijk vanuit Misrata, richting Zlitan gebeurde, is dan ook een fundamentele tegenstrijdigheid: "The rebel breakout opened the possibility of an advance up the coast towards Tripoli. The loyalist forces pulled back to positions to the west and southwest of the city to block any rebel advances out of Misrata." (THE LIBYAN REVOLUTION | Part 3 – Stalemate & Siege, p. 28).

Geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen komt u niet verder dan: "[...] Soms is er propaganda, er wordt gezegd vandaag... de opposanten misschien controleerden een stuk en ze zeiden dan dat ze heel Misrata controleerde... maar dat betekent niet dat ze alles controleerden. Je moet het niet door elkaar halen. Ze hebben misschien een klein dorp ergens gepakt, en dat is het. Dan hebben ze misschien gezegd dat ze Misrata hebben genomen. Ik weet alleszins dat, voor zover ik weet, zodra ik daar was tot ik weg ben gegaan, de stad onder Qaddafi was. Het is mogelijk dat ze zeiden dat ze een klein stuk hadden genomen. Maar wij waren daar. Misschien zeiden ze dat ze een stuk hadden." (CGVS, p. 13). Dit volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de beschikbare informatie te weerleggen."

Met de loutere ponering dat er veel gevechten waren in Misrata, hij niet de kans had om de namen te leren van de wijken en steden waar hij had gevochten en met de loutere betwisting van verweerders vaststellingen inzake de controle van de rebellen over Misrata, kan verzoeker - zonder andersluidende informatie bij te brengen - geenszins verweerders omstandige motieven, die steun vinden in objectieve landeninformatie beschikbaar in het dossier, ombuigen. De Raad beklemtoont hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde, consistente en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu zijn werkzaamheden in het leger alsook de omstandigheden errond en de locatie van het militaire kamp. Bovendien stipt de Raad volledigheidshalve aan dat, ondanks dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij de gelegenheid had gehad om een vriend specifiek te vragen naar de naam van de brigade waartoe hij tijdens de gevechten had behoord, verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dezelfde of andere inspanningen te hebben geleverd met betrekking tot de locatie van het militair kamp.

In samenhang met voorgaande bevindingen wordt er in de bestreden beslissing tevens op correcte wijze geoordeeld:

"Ook uw verklaringen over de periode toen u in het ziekenhuis van Zlitan lag stemmen niet overeen met de beschikbare informatie. U verklaart dat u rond september 2011 gewond raakte en werd overgeplaatst naar een ziekenhuis in het stadscentrum van Zlitan. U verbleef daar 2 weken alvorens u deserteerde en wegluchtte. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht. U gevraagd wie de controle had over Zlitan toen u daar was, verklaart u: "Qaddafi toen controleerde alles van Misrata naar Zlitan." en "Ja, toen ik ben weggegaan, werden alle regio's gecontroleerd door Qaddafi." U gevraagd over de situatie in Zlitan

tijdens uw verblijf, verklaart u: "In het ziekenhuis was er niets, geen gevechten ofzo. Er waren bewakers die alles in de gaten hielden." (CGVS, p. 12).

Echter, uit informatie over de situatie in Misrata in 2011 (Bell, A., Butts, S. en Witter, D., "The Libyan Revolution | Part 4 – The Tide Turns," Institute for the Study of War, november 2011, p. 19, via https://www.understandingwar.org/sites/default/files/Libya_Part4.pdf), waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat op 19 augustus 2011 in Zlitan al een bloederig gevecht plaatsvond tussen de overheidstroepen en de rebellen. De gevechten van 20 augustus 2011 hadden zelfs een terugtrekking van de overheidstroepen richting al-Khums (zie kaart in THE LIBYAN REVOLUTION | Part 3- Stalemate & Siege, p. 25) tot gevolg. Dat u dan niet alleen verklaart dat rond september 2011 het Qaddafi-leger in controle was van de stad (en regio), maar ook dat u geen verdere incidenten vermeldt met betrekking tot de opposanten/rebellen, is een bijkomende fundamentele tegenstrijdigheid: "On August 19, Misratan rebels fought a bloody street battle with loyalist forces in Zlitan and suffered 180 casualties. Rebels near Zlitan claimed that there were "heavy numbers of Gaddafi troops inside." Although combat the following day forced a loyalist retreat from Zlitan, the city of al-Khums still stood between the Misratan rebels and Tripoli." (The Libyan Revolution | Part 4 – The Tide Turns, p. 19).

U hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan: "Ik heb niet exact de 9de maand gezegd, maar het is ongeveer. Ik was geblesseerd ik ben daarna weggegaan. Het is mogelijk dat de dagen dat ik gewond was, dat ze het hebben genomen. Want wanneer ik in het ziekenhuis aankwam, waren we burgers, en geen militairen. Het is mogelijk dat mensen van kant zijn veranderd, naar de opposanten, en alles meepakten met hun. En vochten met hun. Want sowieso werden de mensen verplicht te vechten, dus ja. het is mogelijk dat ik gewond was toen dit gebeurde. U vertelde mij dat de 8ste maand de opposanten van Misrata naar Zlitan zijn gegaan. Het is mogelijk, maar toen was ik misschien verwond. Alleszins ik weet dat ik 9de maand was, maar het was ongeveer eh." Deze verklaringen volstaan niet om de zware tegenstrijdigheid recht te zetten. Ongeacht dat u verklaart dat het "ongeveer" de 9de maand is dat u naar Zlitan werd gebracht, blijkt uit informatie dat de situatie al 10 dagen voor september al helemaal omgekeerd was in Zlitan. U verklaart dat u in de maand september ook nog eens 2 weken in Zlitan in het ziekenhuis was. In deze context kan er verwacht worden dat u zich ten minste bewust zou zijn van de kantelende situatie zoals ze beschreven wordt in het document van Institute for the Study of War. Dat u dan verklaart dat Qaddafi rond september 2011 volledig de regio's van Zlitan en Misrata controleerde, terwijl het helemaal het omgekeerde was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas totaal."

Verzoeker voert aan dat hij naar dit ziekenhuis werd gebracht omdat het het dichtst bij het gebied lag waar hij gewond raakte, en op dat moment wisten ze dat het gebied nog niet in handen van de rebellen was gevallen. Bovendien stelt verzoeker dat hij daar werd gebracht in burgerkleding, zonder wapens of uniformen, dus er was volgens hem geen teken dat het pro-Khaddafi-strijders waren.

Verzoeker slaagt er met dit betoog - waarin hij hoofdzakelijk volhardt in de reeds afgelegde verklaringen - niet in verweerdere omstandige motieven die steun vinden in de beschikbare algemene landeninformatie omtrent de controle over Zlitan, te weerleggen.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen treedt de Raad verweerdere conclusie bij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde gedwongen rekrutering en dienst in het Libische leger onder Qaddafi. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van desertie. Evenmin kan er hierdoor geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader werd vermoord omwille van zijn daden, een gebeurtenis die verzoeker bovendien op geen enkele manier kan staven.

In zoverre verzoeker de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden tracht te verklaren door de schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aan te voeren, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn verklaringen bij in een ander daglicht te stellen.

De Raad oordeelt ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Zodoende kan verzoeker geen ander licht werpen op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de neergelegde stukken.

Bovendien dient in dit verband nog aangestipt te worden dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan vastgesteld worden dat verzoeker geenszins wordt verweten geen bewijsstukken te hebben gebracht, in tegendeel wordt er uitdrukkelijk gewezen op de bijgebrachte stukken en hieromtrent gemotiveerd, zodat de Raad dit betoog van verzoeker - waarbij overigens wordt gewezen op werkzaamheden bij de Afghaanse overheden en bedreigingen van de taliban ten aanzien van de vader (verzoekschrift, p. 10-11) - aanduidt als een materiële misslag (zoals ook wordt bevestigd ter terechtzitting).

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de aangehaalde problemen niet gegrond werden bevonden en verzoeker deze motieven niet heeft kunnen weerleggen. Verzoeker reikt verder geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.5.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale

gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe tot een andere appreciatie te komen.

Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de terechte vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker stipt de onstabiele, onveilige situatie in Libië aan met botsingen tussen verschillende gewapende groepen, maar deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. Dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is en er ten gevolge van de conflicten in Libië nog steeds slachtoffers vallen, wordt niet betwist, maar dit heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat het geweldsniveau in Libië dermate hoog is dat verzoekers loutere aanwezigheid aldaar leidt tot een nood aan internationale bescherming. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de

commissaris-generaal. Echter, er dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers is gedaald, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie waaraan verzoeker refereert in zijn verzoekschrift. Verzoeker benadrukt de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is, maar nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat er geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. De door verzoeker aangehaalde informatie is onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat uit de algemene informatie niet blijkt dat burgers in Libië louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*" niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker maakt geenszins gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn vluchtrelaas (de vaststellingen onder 2.2.4. in acht genomen) geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar verzoeker wijst op artikel 3 van het EVRM, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de

commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, herhaalt de Raad dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch (eerste persoonlijk onderhoud) en later een tolk die het Tamacheq machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU